

helt anderledes, end de lovede deres Vælgere. Og denne Følelse har bredt sig med rivende Hast siden det Øjeblik, da der for nu snart 2 Aar siden her i Tinget forelagdes de første Beviser for, at den Mand, der var Landets Justitsminister, var en Mand, der havde begaaet de groveste Embedsforbrydelser. Fra det Øjeblik har denne Følelse hos Befolkningen overfor Rigsdagen faaet en helt uhyggelig Karakter. Det er blevet det almindelige Indtryk, at Politikere ere ligesom Mennesker af anden Klasse, upaalidelige Mennesker, som ingen for Alvor kan stole paa. Jeg tror, at dette er et Indtryk, vi alle kunne ønske at bidrage vort til at fjerne. Intet Parti, heller ikke Oppositionen, har Interesse af dette, at Ministeriets almindelige Agtelse og Anseelse i Befolkningen synker, og at Tillidsforholdet til Rigsdagen brydes. Men gennemføres dette Forlig nu, som Planerne gaa ud paa, vil denne Tilbagegang af Tilliden og Agtelsen fortsætte med endnu stærkere Fart end paa noget Tidspunkt i Forvejen.

Jeg tror, at selve det nuværende Ministerium ved sin Tiltræden og ved sin Sammensætning har bidraget til atter i højeste Grad at kalde Mistillidsfølelsen frem. Jeg tror ikke at anvende nogen Overdrivelse, naar jeg siger dette, at intet dansk Ministerium er blevet modtaget med en saa almindelig udbredt Følelse af Mistillid og Ringeagt i meget vide Kredse af Befolkningen. Jeg skal ikke inklade mig paa en Overvejelse af, hvorvidt denne Følelse i Befolkningen er berettiget, jeg skal kun pege paa den Kendsgerning, at den nu en Gang er til Stede, og jeg skal føje til, at denne Følelse er forstaaelig. Vi staa ved Løsningen af et Spørgsmaal, som for det store Flertals Bevidsthed staaer som et overmaade stort Spørgsmaal, et Spørgsmaal, som har Krav paa, at de Mænd, som staa i Spidsen ved Afgørelsen, ere Mænd, paa hvis Fasthed og ranke Ryg man fuldt ud kan stole. Og hvad have vi saa i Ministeriet? Ja, ser man paa dette Ministerium, tror jeg, at det rent uvilkaarligt fremkalder Indtrykket af en broget Mangfoldighed, som de Farver, der pryde Paa-fuglen, og en Omskiftelse af Standpunkter som de Farver, Kamæleonen er i Besiddelse af, altid egnet til at afpasse sig efter Forholdene og Omstændighederne, aldrig fast, aldrig sikkert.

Jeg beder Dem et Øjeblik vende Opmærksomheden til den højtærede Konseilspræsident. Da de første Meddelelser gen-

nem Pressen spredtes om, at den højtærede Konseilspræsident atter kunde tænke sig at træde ind i vor Politik efter 20 Aars Fraværelse, da modtoges denne Efterretning utvivlsomt med betydelige Forventninger. Det var et glimrende Navn, det var et Navn paa en af Førerne fra Kamptiden, som trods alt er en Mindernes Tid, en Stolthedens Tid for meget store Dele af den danske Befolkning. Det var et af de bedste Navne fra den Tid, der nu pludselig skødes frem. Skulde det højne det nye Ministerium, kaste Glans over det? Jeg tror, det kunde have gjort det; men under een Betingelse: at den højtærede Førsteminister var traadt ind i Ministeriet saaledes, at han blev sig selv og sin Fortid tro, saaledes at han i Ministeriet stod som Talsmand for de samme Anskuelser, som han forfægtede, den Gang han var en af Oppositionens Førere her i Tinget. De Herrer vide alle, at dette ikke er sket, de Herrer vide alle, at den højtærede Konseilspræsident i de gamle Kamptider, da Slag stod om det danske Militærvæsen, stod Side om Side med Hørup. Hørup brugte vel de voldsomste Ord om dansk Militarisme; men den højtærede Konseilspræsident overdængede med den mest overlegne Haan, med den mest bidende Spot al Tanke om et dansk Militærvæsen. Og da den højtærede Konseilspræsidents Genindtræden i det politiske Liv forkyndtes, ledsagedes denne Forkyndelse af et Par Udtalelser til Bladrepræsentanter, som gav det Indtryk overfor Befolkningen, at den højtærede Konseilspræsident traadte ind i vort politiske Liv som den samme Mand, som hvilken han var gaaet ud deraf. Det sidste af disse Interviews fandt Sted Aftenen før den afgørende Dag, Aftenen før „Phoenix“-Forliget. Det staaer i Øjeblikket uopklaret som en Gaade, om det, der er foregaaet med den højtærede Konseilspræsident, er dette, at han i den mellemliggende Nat har modtaget en tilsvarende Aabenbaring som den, der tidligere omvendte den nuværende Finansminister, eller han vedblivende som Privatmand staaer paa sit gamle Standpunkt og personlig anser de Foranstaltninger, som Ministeriet forfægter, som Foranstaltninger, der ere, som han sagde i gamle Dage, egnede til at føre Danmark til Undergang. Jeg tror, at dette medfører overfor den højtærede Konseilspræsident en Mistillid, som røver hele Glæden over og Nyttens af hans Genindtræden i vort politiske Liv. Jeg tror, at netop fordi han kommer saaledes i forvandlet Skikkelse,